

A close-up photograph of a woman's upper body. She is wearing a vibrant golden-orange dress with a white lace-trimmed neckline and a white lace-trimmed bodice. A gold cross necklace is visible around her neck. She is holding a large, dense bouquet of white cherry blossoms with green leaves. The lighting is warm and soft, creating a romantic and elegant atmosphere.

GOLDEN PARSONS

BELOFTEN
VAN VRIJHEID

MOZAÏEK | ROMAN

Beloften van Vrijheid

Beloften van Vrijheid is het derde deel in een serie van drie romans die zich afspelen in de tijd van de hugenotenvervolging.

De andere delen in deze serie:

1: *In de schaduw van de Zonnekoning*

2: *Gevangene van Versailles*

Een korte schets van de historische achtergrond is te vinden op www.uitgeverijmozaiek.nl.

Golden Parsons

Beloften
van
Vrijheid

vertaling Marisa Rappard

UITGEVERIJ MOZAIËK • ZOETERMEER

Omslagontwerp Wil Immink
Vertaling Marisa Rappard
Lay-out/dtp Gerard de Groot

Oorspronkelijk verschenen bij Thomas Nelson Inc., Nashville, Tennessee (USA),
onder de titel *Where the Hearts Are Free*.

ISBN 978 90 239 61 2
NUR 342

© Engelstalige versie 2010 Golden Parsons
© Nederlandstalige versie 2011 Uitgeverij Mozaiek, Zoetermeer

www.uitgeverijmozaiek.nl
Alle rechten voorbehouden

Tegen het einde van de 17e eeuw was het voor protestanten in Frankrijk levensgevaarlijk geworden openlijk voor hun geloof uit te komen – velen van hen vonden de dood, anderen ontvluchtten hun vaderland om ergens anders een nieuw bestaan op te bouwen.

Proloog

Een plantage aan de rand van Philadelphia, 1681

En maar al te vertrouwde huivering trok over Bridgets rug. Ze proefde gal. Philippe galoppeerde voor haar uit door het maïsveld, de weide in. Ze moest haar best doen om rustig te blijven ademen.

‘Blijf bij die weide vandaan!’ Haar stem trilde. ‘Hij hoort niet bij Whisper Wood. Het is gevaarlijk!’

Philippe sloeg geen acht op haar waarschuwing en gaf zijn zwarte ruïen de sporen. Hij sprong met het paard over het lage houten hek en reed in een woeste galop verder.

‘Die zeug zit waarschijnlijk in de kuil bij de rivier,’ riep hij achterom. ‘Kom maar mee!’

De twaalf jaar oude Bridget liet haar paard halt houden en de merrie steigerde toen ze zich van haar rug liet glijden. Haar maag draaide om. Weer die bittere smaak in haar mond. ‘Nee, Philippe! Kom terug, het is daar eng!’ Ze boog zich voorover en wachtte tot de misselijkheid wegtrok.

Ze hoorde hem met een tak in de begroeiing langs de rivieroever slaan, op zoek naar de zeug en haar biggetjes. Ze voelde zich licht in haar hoofd. Afwezig keek ze naar de grond. Een zwarte mier kroop hobbelen met een stukje blad over een takje. Een hommelen bleef even zomend bij haar oor hangen voor hij verder vloog. Het zweet brak haar uit. Bridget besefte dat ze Philippe niet meer hoorde. Waar bleef hij toch?

Juist op dat moment kwam hij op zijn paard tussen de

eikenbomen langs de Schuylkill-rivier vandaan met een brede grijns op zijn gezicht.

‘Ik had gelijk. De zeug heeft het zich gemakkelijk gemaakt aan de oever met haar biggetjes. Ze zitten ingegraven. Ik moet nu eerst de wagen halen om ze...’ Toen hij dichterbij kwam en haar gezicht zag, liet hij zijn paard stilhouden en steeg af. ‘Wat is er aan de hand, mevrouw?’ Hij nam haar onderzoekend op met de teugels in zijn hand. ‘Bent u ziek?’

‘Ik vind dit een vervelende plek.’

Philippe keek om zich heen. ‘Maar ik begrijp niet wat u zo verschrikkelijk van streek heeft gemaakt.’

Er welden tranen op in Bridgets ogen. Ze veegde ze weg met de rug van haar gehandschoende hand.

Philippe stak zijn hand in de zak van zijn jasje, haalde er een zakdoek uit en reikte hem haar aan. ‘Zul je altijd zien: juist als je een zakdoek nodig hebt, heb je er geen bij je.’

Met een aarzelende glimlach veegde ze haar wangen droog. ‘Precies. Maar jij hebt er altijd een in je zak zitten. Per slot van rekening “is een Clavell altijd een heer”.’ Ze bootste zijn Franse accent na.

Philippe haalde zijn schouders op. ‘Nu ja... een contractarbeider kun je toch niet bepaald een “heer” noemen.’

Met een serieuze blik zei het meisje: ‘Ik zie jou niet als knecht. Ik beschouw je als mijn vriend. Voor jij er was, had ik niemand om mee uit rijden te gaan of mee te praten. Niemand die ongeveer net zo oud was als ik tenminste.’

Philippe grinnikte: ‘Maar ik ben veel ouder. U bent nog een kind.’

‘Drie jaar is niet zó veel ouder. Ik ben al bijna dertien.’ Ze snoof en veegde haar neus schoon. ‘Je bent nu al bijna een jaar bij ons.’

‘Ja...’ Verwonderd trok Philippe zijn wenkbrauwen op.

‘Een jaar nog maar. Dat jaar heeft lang geduurd.’
‘Heb je het hier dan niet naar je zin?’ Bridget gaf hem zijn zakdoek terug.

Hij draaide de teugels rond zijn wijsvinger. ‘Uw vader is buitengewoon goed voor mij geweest. Hij is heel vriendelijk en ik weet dat ik het getroffen heb, beter dan de meeste mensen zelfs. Maar toch zou ik liever bij mijn familie zijn.’

‘Ik begrijp het. Dat zou ik in jouw plaats ook willen.’ Bridget streelde haar paard over de hals en klom toen weer in het zadel. ‘Ik wil je graag een plek laten zien die me dierbaar is. Wil je hem zien?’

Ook Philippe besteeg zijn paard. Hij stopte de zakdoek weer in zijn jaszak. ‘We moesten eigenlijk maar eens op huis aan gaan. Uw vader...’

‘Mijn vader vertrouwt erop dat jij op me let als we uit rijden gaan. Die maakt zich geen zorgen.’

‘Weet u zeker dat u het aankunt om nog verder van huis te gaan?’

Bridget maakte een achteloos gebaar. ‘Ik ben alweer in orde.’ Ze liet haar paard keren. ‘Deze kant op.’

Ze spoorde de Naragansett aan tot een rustige galop en begon terug te rijden in de richting vanwaar ze gekomen waren, de velden met opkomende maïs door. Het zou niet lang meer duren voor de staken zo hoog waren dat ze boven de hoofden van de paarden uit kwamen en de zoete kolven uit de knoppen barstten.

Bridget reed voor Philippe uit door het veld tot ze weer op hun eigen landgoed waren; daar wendde ze haar paard in de richting van de bosrand. Eenmaal in de bossen manoeuvreerde ze de merrie tussen de dichte begroeiing door en daarna de steile oever af naar de rivier, een eind stroomafwaarts van de plek waar ze de zeug en haar kroost gevonden hadden. De lentebuien hadden het gewoonlijk kalme beekje doen aanzwellen tot een brui-

sende stroom witgekuifd koud water. Even verderop zag ze langs de oever de omgevallen boomstammen liggen die de omtrek markeerden van haar plek in het bos.

Na een voorzichtige afdaling hadden ze een onbelemmerd uitzicht op de kromming in de rivier. Bridget hield halt en keek achterom, naar Philippe. 'Dit is het. Dit is mijn geheime plek.'

Ze steeg af en zette haar kleine voet, gehuld in een bruine leren laars, op een omgevallen boomstam. 'Kijk. Mijn lievelingsboom is doodgegaan, maar vader heeft deze stronk ertegenaan gelegd en hem gepolijst. Nu is het een bankje.'

Het stuk van de eikenboom dat nog overeind stond, had een glimmend oppervlak. Laaghangende takken vormden een koepel boven de open plek.

Bridget tilde haar paardrijdrok een eindje op en ging op de stronk zitten. Met haar rug leunde ze tegen het gedeelte van de boom dat nog overeind stond. Het stuk dat op de grond lag, gebruikte ze als voetenbank. 'Ik kom hier als ik alleen wil zijn en na wil denken.' Ze zweeg even. 'Luister eens.'

Philippe zat nog steeds op zijn grote Percheron. Hij zweeg en luisterde aandachtig, maar keek haar toen vragend aan. 'Ik hoor niets.'

'Nee, eerst hoor je niets. Maar als je heel stil bent...'

De kalmte van het bos omringde hen. Bridget sloot haar ogen. 'Ik probeer vaak te tellen hoeveel dierengeluiden ik hoor in de stilte. Soms hoor ik het gekwetter van een kardinaaltje, de heibel van een blauwe gaai of het geritsel van een konijn of een eekhoortje. In de herfst heb ik weleens de witte staart van een hert gezien. En een kalkoen.' Ze opende haar ogen. 'Eén keer liep er in de verte zelfs een zwarte beer voorbij, maar hij heeft me niet gezien.'

Afwezig liet ze haar hand over de grond glijden. Teunis-

bloemen en paarse viooltjes piepten met hun kopjes tussen de gevallen bladeren door. Ze plukte een viooltje en bracht het naar haar neus.

Philippe steeg af. 'En u vindt het niet eng om hier alleen te zijn?'

'Nee, nu niet meer, maar vroeger wel, omdat...'

Met de teugels van zijn paard in de hand bleef hij staan. Hij hield zijn hoofd schuin en wachtte tot Bridget verder vertelde.

Haar paard begon te hinniken en rukte aan het hoofdstel. Bridget stond op en nam het dier mee de oever af, naar de rivier, om het te drenken. Philippe liep met zijn paard achter haar aan.

Toen ze bij het water stonden, klopte Bridget de merrie op haar hals. 'Lieve Kimi.' Ze keek om naar Philippe. 'Haar naam betekent "geheim". Wist je dat?'

Hij trok de zadeliem van zijn paard aan en controleerde daarna of die van Kimi goed zat. 'Ik, eh... Nee. Ik heb er nog nooit echt over nagedacht wat haar naam kon betekenen, geloof ik. Heeft ze een geheim?' Hij grinnikte.

'Ja, en dat heeft ze goed bewaard,' antwoordde Bridget met een ernstige blik. 'Eerst heb ik haar Dame genoemd, maar... later heb ik dat in Kimi veranderd. Het is Algonquin.' Het paard besnuffelde haar hand. 'Er is iets verschrikkelijks gebeurd, Philippe. Ik heb met mezelf afgesproken het nooit aan iemand te zeggen, maar nu... Jou wil ik het wel vertellen. Ik heb het gevoel dat ik je kan vertrouwen.' Ze trok Kimi's hoofd zachtjes omhoog aan haar hoofdstel. Samen liepen ze met de paarden terug naar de boomstam. 'Ik kan je toch vertrouwen, Philippe?' 'U kunt me vertrouwen, mevrouw.'

Bridget nam plaats op de stronk en Philippe ging naast haar zitten op de mossige grond, met zijn armen om zijn knieën geslagen. De vochtige aarde verspreidde een muffe geur. Tussen de bladeren die de grond rond de boom-

stam bedekten, staken de kopjes van de eerste paddestoe-
len naar boven.

‘Deze stam was enorm toen ik de boom voor het eerst zag. Hij was zo dik dat ik me erachter kon verstoppen toen-’ Bridget zweeg even en haalde diep adem – ‘toen die nare man naar me op zoek was. Ik was toen nog maar negen jaar. Hij kwam daar tussen de bomen door gestormd, al vloekend en tierend; ik herinner het me nog precies. Ik heb me hier urenlang verstoppt, tot het weer stil was in het bos.’

‘Wat was dat voor man?’

Bridget zuchtte. ‘Ik weet het niet. Ik herkende hem toen niet. En nu weet ik niet eens meer hoe zijn gezicht eruitzag of zijn lichaam. Het enige wat ik me nog herinner, is zijn haar. Dat was lichtbruin. Zijn hoed was van zijn hoofd gewaaid en hij had lang haar, tot op zijn schouders.’ Ze keek naar de rivieroever. ‘Ik weet nog hoe zijn haar rond zijn hoofd wapperde in de wind...’

‘En Kimi?’

‘Die is teruggegaan naar huis. Daardoor heeft vader me later kunnen vinden; ze heeft hem naar me toe geleid. Hiernaartoe.’ Haar gezicht vertoonde een flauwe glimlach. ‘Wat een slim dier is ze, hè? Snap je nu waarom ik zo veel van haar houd?’

Philippe knikte. ‘En waarom was die man naar u op zoek?’

Bridget tuurde tussen de bomen door met half dichtgeknepen ogen. ‘Ik reed door het maïsveld, net zoals vandaag. Vader zei altijd dat ik dicht bij huis moest blijven, maar voor ik het doorhad, was ik verder gereden dan ik wilde, helemaal tot aan de grens van ons landgoed. Ineens kwam ik bij een hek. En toen hoorde ik een geweer afgaan. Er kwam een man op me af rennen. Hij hield zijn armen naar me uitgestrekt en zijn ogen... hij keek verwilderd.’ Er verscheen een frons op haar voorhoofd. ‘Ik

hoorde nog een knal en toen viel hij neer, vlak voor me, op de grond, en zijn rug... zijn rug... barstte gewoon open.' Ze sloeg haar handen voor haar gezicht. 'Het was afschuwelijk. Het bloed spatte alle kanten op. Toen hij viel, keek hij me aan. En zijn ogen gingen niet dicht, ze... ze bleven open. Hij strekte zijn hand naar me uit, alsof hij me vroeg hem te helpen. Maar...'

Er volgde een moment van stilzwijgen. Bridget zag het tafereel weer voor zich en doorleefde alles opnieuw – de machteloosheid, de tomeloze angst, de geur van het bloed... Ze wist nog precies hoe het bloed rook.

'En wat gebeurde er toen?' vroeg Philippe voorzichtig.

Ze haalde diep adem. 'Een man met een geweer kwam vanaf de rivieroever de weide in gerend, maar toen hij me zag, bleef hij staan. Hij begon te vloeken en rende naar zijn paard. Het was een jonge man, dat weet ik nog. Kimi steigerde en ik dacht dat ik zou vallen, maar het lukte me in het zadel te blijven en ze... En toen rende ze het bos in.' Bridgets ogen werden rood, al hilde ze niet. Haar hart bonsde. 'Ik hoorde die man achter me aan komen en ik was bang dat hij me zou pakken, maar plotseling struikelde Kimi en gleed hier de oever af, en ik viel. Nu krijgt hij me te pakken, dacht ik. Maar hij heeft niet ontdekt waar ik verstopt zat. Hij reed vlak langs me heen – hij was zo dicht bij, dat ik zijn gezicht kon zien. Kimi rende weg, naar Whisper Wood, en toen hij haar zag, reed hij achter haar aan. Hij is niet eens afgedaald naar de rivier.'

'En waarom heeft hij die man vermoord? Hebt u verder nog iets gezien?'

Bridget schudde het hoofd. 'Er lag een klein schip in de rivier, bij een aanlegsteiger. Een paar mannen waren bezig dozen uit te laden.'

'Ja, die steiger heb ik gezien, daar beneden.' Philippe knikte. 'Waar is die eigenlijk voor? Hij ligt redelijk verborgen.'

Ze haalde haar schouders op. 'Ik weet het niet. Ik weet niet meer dan wat ik heb gezien die dag. Ik was doodsbang dat die man met het geweer me vinden zou. Hij weet dat ik heb gezien wat hij deed.' Ze sloeg haar armen om haar middel en leunde voorover. Haar ogen schoten vol en de tranen begonnen over haar wangen te stromen. 'O, Philippe, die arme man. Ik heb helemaal niets voor hem gedaan. Hij had hulp nodig en ik ben weggerend omdat ik bang was.' Ze bedekte haar gezicht met haar handen. Haar lichaam schokte van het huilen. 'Ik ben een lafaard... Ik heb niets voor hem gedaan.'

Philippe wilde een hand op haar schouder leggen, maar aarzelde en trok hem terug. 'U had niets voor die man kunnen doen, mevrouw. U was nog maar een kind. U hoeft zich nergens schuldig over te voelen.'

Ze schudde haar hoofd heen en weer, telkens opnieuw, alsof ze de herinnering van zich af wilde schudden. 'Je weet niet hoe het is om een man te zien sterven... voor je ogen vermoord te zien worden. Het was verschrikkelijk.'

Philippe pakte een takje en begon ermee in de grond te prikken. 'Ik weet hoe dat is. Ik begrijp het heel goed.'

Bridget keek verbijsterd naar hem op. 'Hoe... hoe bedoel je? Wanneer heb je -'

'In Frankrijk.' Philippe stond op. Hij schraapte zijn keel, want zijn stem, die steeds donkerder en mannelijker werd, klonk onvast. 'Ik was nog maar twaalf, ongeveer zo oud als u nu bent. Een stel dragonders, Franse soldaten van de koning, overviel ons landgoed. Mijn broer Charles en mijn oom Jean en ik hebben ons wekenlang verborgen in een grot, waarin mijn ouders uit voorzorg al een voorraad levensmiddelen hadden opgeslagen. Mijn moeder heeft geprobeerd de koning over te halen zijn soldaten terug te roepen, maar hij weigerde. Daarop zijn we naar Zwitserland gevlucht. En onderweg stuitten we in de bossen op een gezin dat werd lastiggevallen door... door een dra-

gonderbrigade.’ Hij zweeg even. De stilte was drukkend. ‘Dat bos leek sterk op deze plek. Een dichte ondergroei, hoge bomen – hoog genoeg om...’ Hij schoof met zijn voet tussen de bladeren op de grond.

‘Ga door?’

Hij reikte omhoog en raakte met zijn vingertoppen een grote tak boven zijn hoofd aan. ‘Hoog genoeg om iemand aan op te hangen. De dragonders wilden het gezin verhangen, omdat ze hugenoten waren. Een man, een vrouw en hun zoontje.’ Hij keek Bridget met een gekwelde blik aan. ‘De koning had in die tijd verordend dat alle protestanten zich moesten bekeren, en als ze weigerden, werden ze doodgeschoten, verhangen, meegenomen, in de gevangenis gegooid... of tewerkgesteld op een galei, zoals mijn vader.’ Hij wendde zich van haar af. ‘Het was een afschuwelijke tijd. Daarom zijn we hierheen gekomen... naar dit land.’

Bridget knikte. ‘Wat is er met dat gezin gebeurd?’

Philippe zweeg even. Hij keek naar zijn handen. ‘Samen met mijn oom en een van onze knechten heb ik de soldaten vanuit een hinderlaag aangevallen. We hebben hen gedood. Ik heb een van hen vermoord.’

‘Oh...’

Bridget keek hem aan; uit haar gezichtsuitdrukking meende hij niet alleen medelijden maar ook afschuw op te maken en hij aarzelde. Toen zei hij: ‘Nog lang nadat het gebeurd was, heb ik nachtmerries gehad. Ik droom er nog steeds weleens over.’

Ze knikte en zei zachtjes: ‘Net als ik over wat ik heb gezien. Hoe heb je... Voel jij je dan niet schuldig?’

Enige momenten lang keek hij voor zich uit. Daarna zei hij: ‘Ik heb het mezelf nog niet vergeven, geloof ik. Maar het gaat nu beter dan vroeger. *Maman* en oom Jean hebben me doen inzien dat je soms een zware beslissing moet nemen om het leven van een ander te redden. Om vrij te

zijn. En dat God ons hoe dan ook met genade en vergevensgezindheid beziet, wat voor verschrikkelijke daad we ook hebben begaan.'

Bridgets ogen werden vochtig. 'Ik denk niet dat ik mezelf ooit kan vergeven. Ik heb niets voor die man gedaan. Eigenlijk wilde ik het nooit aan iemand vertellen.'

Philippe gaf haar zijn zakdoek weer en ging naast haar op de boomstam zitten. 'U hoeft zich nergens voor te schamen, mevrouw. U had die man op geen enkele manier kunnen helpen. Ontsnappen was het enige juiste wat u kon doen.'

'Denk je?' Ze keek hem vertwijfeld aan.

Philippe knikte. 'Ik weet het zelfs zeker. Dus u hebt dit al die jaren geheimgehouden?'

'Ja. Ik heb deze plek heel lang gemeden. Maar op een zeker moment heb ik genoeg moed verzameld om terug te gaan. Ik was bang dat ik, als ik hier was, weer net zo bang zou worden als toen, maar het was precies andersom: omdat ik hier eerder veilig was geweest, kwam ik steeds weer terug. Na een paar maanden heeft mijn vader deze zitplaats voor me gemaakt.' Ze wreef over haar bovenarmen.

'Hebt u het koud?' Philippe stond op, trok zijn jas uit en bood hem haar aan.

'Nee, ik heb het niet koud. Houd je jas maar aan.'

'Kunt u zich verder nog iets herinneren?'

Bridget sloot haar ogen en speelde in gedachten de scène weer af zoals ze dat al jaren lang had gedaan, overdag en 's nachts in haar slaap, steeds opnieuw. Ze schudde het hoofd. 'Ik heb het geprobeerd, maar verder weet ik er niets meer van.'

'Hoeveel mannen waren er? Wat voor vracht zat er op die boot?'

'Ik heb er maar drie gezien, inclusief de man die ze vermoord hebben.'

‘Maar u hebt niet gezien wat ze aan het laden of lossen waren?’

‘Nee.’

‘En u hebt uw ouders nooit verteld wat u hebt gezien?’

Bridget keek hem geschrokken aan en stond met een ruk op. ‘Nee! En jij mag het ook aan niemand zeggen. Ik ben bang dat die man achter me aan komt als ik het ze vertel. Alsjeblieft, je zegt het toch tegen niemand? Zul je mijn geheim bewaren?’ Ze begon opnieuw te rillen.

Philippe nam zijn pet af en draaide hem rond in zijn handen. Zijn donkere, sluike haar viel over zijn voorhoofd. ‘Goed. Ik zal het aan niemand vertellen. Ik heb u beloofd dat u me kon vertrouwen.’

Overmand door angst en verdriet begon Bridget opnieuw te snikken.

‘Toe, niet huilen.’

Ze ging voor hem staan en legde schokschouderend haar hoofd tegen zijn borst. Hij sloeg onwennig een arm om haar heen, pakte haar toen voorzichtig bij haar schouders en duwde haar van zich af. ‘Kom, mevrouw Barrington. Ik moet u terug naar huis brengen.’

Ze knikte. ‘Bedankt voor het luisteren, Philippe, en voor je begrip. Je bent absoluut een heer.’

De jonge Fransman grinnikte en hielp haar Kimi te bestijgen. Hij aaide de merrie nog eens over haar hals. ‘Lieve meid. Vanaf nu ga ik dubbel zo goed voor je zorgen.’

Bridget trok het kanten gordijn opzij en keek door de diamantvormige ruit naar buiten. Vanuit haar slaapkamer op de bovenverdieping van het huis sloeg ze Philippe gade, die in de vroege ochtendmist bezig was een steigerend vospaard te kalmeren. Hij ontweek de wild in het rond maaiende hoeven enkel door een stap opzij te doen en streefde de nerveuze merrie over haar hals.

Ze schikte het kapje goed om haar hoofd en trok een blonde haarlok vanonder de plooiën van haar zachte blauwzijden palatine vandaan. Niet dat Philippe het zou zien. Zijn aandacht ging uit naar de stal, naar de paarden en naar alles wat met paarden te maken had – maar niet naar haar. Toch moest ze toegeven dat de manier waarop hij met de paarden omging juist de reden was waarom ze hem zo graag mocht; hij was bekwaam, werkte hard en hield van de dieren, dat kon je zien. Nu hij de merrie gekalmeerd had, spande hij haar in voor het rijtuig dat hij had klaargezet en daarna deed hij hetzelfde met een tweede paard. Hij sprong op de bok en leidde het span langs de zijkant van het huis naar de oprijlaan van de Barringtonplantage, die aan de rand van Philadelphia lag.

Het leek haast ondenkbaar dat er al zes jaren verstreken waren sinds die druilerige dag waarop haar vader op hem geboden had tijdens de afkoopveiling op de kade. En hoewel hij al die jaren lang haar diepste geheim met zich

mee had gedragen, leek hij naarmate ze ouder werden steeds meer afstand van haar te nemen. Ze hadden al maanden niet meer samen een ritje gemaakt.

Bridget keerde zich af van het raam, ging haar kamer uit en liep de trap af, naar de voordeur. Terwijl ze de veranda afstapte en de oprijlaan opliep, verscheen Philippe om de hoek met het rijtuig. Haar ouders, Amos en Sarah Barrington, kwamen juist de veranda oplopen en praatten wat over het uitstapje dat ze gingen maken.

Bridget had er zin in. Ze ging graag op bezoek bij haar nicht in Philadelphia. Ella was van kleins af aan haar beste vriendin geweest, maar sinds ze getrouwd was, waren de momenten waarop ze vertrouwelijkheden konden uitwisselen korter en schaarser geworden, en Bridget miste haar.

Philippe sprong van het rijtuig en hield de deur van het rijtuig voor haar open. Toen ze naast hem stond, besefte ze dat haar kruin amper tot aan zijn schouders kwam. Met een hoofdknik hielp hij haar instappen en daarna ook haar ouders. Vervolgens klom hij op de bok en gaf de paarden een tikje met de teugels, waarop het rijtuig in beweging kwam. Bridget vond het aangenaam dat Philippe vandaag hun voerman was. Zijn manieren waren vlekkeloos en hij had een krachtige uitstraling, die haar een veilig gevoel gaf te midden van al het rumoer in de straten van Philadelphia.

‘Kijk die viooltjes eens, en die klaver. Staan ze er niet prachtig bij?’ Sarah tikte haar dochter op haar knie en wees naar buiten.

Bridget volgde haar moeders wijsvinger met haar blik en keek afwezig naar de wiegende kopjes van de wilde bloemen in het veld, die zich ontteden van de vroege ochtenddauw. De heuvels in de wijde omtrek waren ermee bedekt. ‘Mm, ja, mooi.’

‘Toe kind, knijp je ogen niet zo tot spleetjes. Daar krijg je

rimpels van.’ Haar moeder leunde weer achterover en nam haar dochter onderzoekend op. ‘Wat gaat er toch allemaal om in dat hoofdje van jou? Je bent bijzonder stil vanochtend.’

‘Niets.’ Ze plukte aan haar handschoenen. ‘Heeft Philippe ook toestemming gevraagd om vandaag zijn broer te bezoeken?’

Amos schudde het hoofd. ‘Nog niet. Hoezo?’

Bridget haalde haar schouders op. ‘Zomaar. Nergens om.’

Ze keerde zich weer naar het raam en tuurde naar buiten. Haar gevoelens waren even wazig voor haar als de nevelsluiers die boven het landschap hingen. Waarom wilde ze niet dat Philippe naar zijn broer ging? Als knecht zou hij toch nooit deel kunnen hebben aan hun gezinsactiviteiten; er was geen sprake van dat hij bij haar zou kunnen blijven tijdens het bezoek. Maar toch... Kon hij maar eens met hen dineren, discussiëren met de mannen aan tafel, lachen om de familie verhalen.

Familie. Natuurlijk zou hij zijn broer willen bezoeken. Waarom zou ze hem dat ook ontzeggen?

Maar al was het dan zelfzuchtig, ze verlangde er sterk naar hem in haar nabijheid te hebben.

Haar moeder porde haar in haar zij en ze schrok op uit haar gedachten.

‘Vind je ook niet, Bridget? Dat Ella er prachtig uitzag toen ze zwanger was? Ik ben benieuwd hoe het nu met haar is. Ik begreep uit Davids brief dat de bevalling niet vanzelf ging.’

Bridget knikte. ‘M-hm.’

‘Ze hebben het maar getroffen met die kleine. Het is altijd mooi als de eerste een jongetje is. Een grote broer... Ja, dat is toch wel het beste wat je kan...’ Sarah zweeg. Haar ogen werden vochtig. Ze sloeg een hand voor haar mond.

Amos klopte zachtjes op de hand van zijn vrouw, die ondertussen naar haar zakdoek zocht. ‘Dat is nu toch al lang geleden, Sarah.’

‘Dat weet ik, maar ik mis hem nog steeds.’

Amos keek uit het raam en zuchtte. ‘Ik ook.’

Bridget keek naar haar handen in haar schoot. Ze wilde dat haar moeder dat onderwerp eens zou laten rusten. Wanneer het gesprek op haar oudere broer kwam, had ze medelijden met haar ouders, maar ze voelde zich er ook ongemakkelijk bij. Om de een of andere reden kreeg ze het gevoel dat ze tekortschoot. Alsof het háár schuld was, hoewel ze toen nog niet eens geboren was. Haar broer was overleden aan astma toen hij twaalf jaar oud was. De baby die ze daarna hadden gekregen, was doodgeboren. Bridget wist niet beter dan dat ze enig kind was. Ze had geen herinnering aan de andere kinderen en wist niet zo goed wat ze zeggen moest tijdens dit soort gesprekken. Gelukkig duurde de rit naar de stad maar een half uur.

Voor het huis van de Osbornes liet Philippe de paarden hun pas vertragen en hij mende het span door de modder naar het hek langs het houten trottoir. Hij sprong van de bok, bond de paarden vast en deed het deurtje van het rijtuig open. Kreunend stapte Amos als eerste uit, om vervolgens Sarah uit de wagen te helpen. Philippe stond klaar om Bridget bij het uitstappen te helpen.

Terwijl ze hem haar hand gaf en haar voet op het ijzeren afstapje zette, liet ze haar ogen dwalen over het nieuwe uniform dat hij vandaag op verzoek van Amos had aangetrokken. Het paste volmaakt om zijn lange, slanke lichaam, en de epauletten van de blauwe lakeikledij accentueerden zijn brede schouders.

Ze stapte uit en keek hem aan, maar hij wendde zijn blik af. ‘Philippe, ik stel het zeer op prijs dat je het span zo goed gemend hebt en dat je ons op aangename wijze naar onze bestemming hebt gebracht. Dank je wel.’ Ze

haakte haar arm in die van haar vader.

Amos gaf Philippe een vriendschappelijke klap op zijn rug. 'De tijd nadert dat je ons gaat verlaten, m'n jongen,' zei hij. 'Wat moeten we straks toch zonder jou?'

Philippe glimlachte. 'U zult het vast en zeker redden zonder mij.' Hij hielp de Barringtons hun spullen bij elkaar zoeken. Toen vroeg hij: 'Zou u... zou u mij toestemming willen verlenen om mijn broer vandaag te bezoeken?'

Bridget keek hem doordringend aan.

'Natuurlijk.' Amos wierp een vluchtige blik op zijn dochter terwijl hij een mand met koekjes uit het rijtuig haalde en aan zijn vrouw gaf. 'Zorg dat je hier tegen drieën weer bent.'

'Ja, mijnheer. Dank u, *monsieur*.'

Amos keek de jongeman aan en knipoogde. 'Je Engels is er aanzienlijk op vooruitgegaan, maar je hebt nog wel degelijk een Frans accent.'

Philippe knikte en knoopte de teugels van de paarden los om de dieren naar de kleine stal achter het huis te brengen. 'Ik zal de paarden verzorgen en dan ben ik voor drieën weer terug. Dank u, mijnheer.'

Amos knikte en liep met zijn gezin over het houten voetpad naar de voordeur van het huis.

Bridget zuchtte. 'Ik had het fijn gevonden als u Philippe had gevraagd hier op ons te blijven wachten, vader.'

'Ik wil die jongen niet de kans ontzeggen om zijn broer op te zoeken.'

'Hij is geen jongen meer. Hij is een man.'

Amos keek haar met gefronste wenkbrauwen aan. 'Ja, natuurlijk. Hij is in een jongeman veranderd waar we bij stonden. En ook nog eens een voortreffelijke jongeman. Kom, dames.' Hij troonde zijn vrouw en zijn dochter mee de veranda op en klopte aan met de zware metalen deureklopper.

Bridget keek om en zag Philippe achterom rijden met het

rijtuig. Zonder ook maar een blik in hun richting te werpen verdween hij om de hoek.

Philippe trok de band van zijn tas wat verder over zijn schouder, stopte zijn handen in zijn zakken en liep met verende tred de straat in, die hem inmiddels bijzonder vertrouwd was. Hij trok zijn schouders op; het was een kille ochtend. De gele narcissen, rode tulpen en witte meiklokjes deden hun uiterste best om hun reputatie als voorbode van de lente waar te maken, maar de ochtenden waren nog fris.

Terwijl hij op weg ging, kwam de zon voorzichtig tussen de nevelen tevoorschijn, waardoor die verdampte. De wandeling naar de werkplaats zou hem ongeveer twintig minuten kosten. Maar dat vond Philippe niet erg; op dit soort dagen, als hij bij Charles op bezoek ging terwijl de Barringtons hun familie in de stad bezochten, stelde hij zich voor dat hij geen knecht meer was, maar een vrij man. En het zou niet lang meer duren voor het echt zo was.

Toen hij bij een bocht in de weg kwam, zag hij de Harbor Tavern & Inn al. Hij liep ernaartoe en opende de zware deur, die over de vloer schuurde en de eigenaar van de herberg deed opkijken. Hij zat achter een brede tafel vol bierkroezen en ronde broden. Bij de grote steenoven er vlak achter stond zijn vrouw, die een broodschep met een lang handvat naar binnen stak. Er steeg een kaneelgeur uit de oven op.

De eigenaar begon breed te glimlachen en ontblootte zijn verkleurde tanden, waarvan er in het midden een aantal miste. ‘Philippe! Ik moest net nog aan je denken. Ik dacht al dat het zo ongeveer tijd was dat je weer langs zou komen. Kom binnen, jongen.’

Philippe gaf hem een hand en terwijl hij de grote, vlezige hand van de man schudde, knikte hij naar de deur. ‘Ik wil

hem met alle plezier wel even voor u repareren.’

‘Ach, dat is niet nodig. Het is elke keer wat anders met die deur. Als je volgende keer langskomt, schuurt-ie waarschijnlijk weer niet over de vloer. Wat kan ik voor je doen? Hetzelfde als anders?’

‘Ja. Een kaasje, wat gerookte ham en een van die heerlijke broden van uw vrouw. Hebt u ook roggebrood vandaag?’

‘Het spijt me verschrikkelijk, maar’ – de man maakte een verontschuldigend gebaar en begon te lachen – ‘die beste vrouw van mij is vanochtend appeltaart aan het bakken. Daar wil je er toch zeker wel een van?’

Philippe haalde een leren beursje uit zijn tuniek, liet zijn loon op de donkerhouten tafel rollen en begon de munten te tellen. ‘Hoeveel?’

‘Voor jou doe ik de taart er voor niets bij.’

‘Toe, mijnheer Clark. U bent veel te gul. U kunt uw zaak toch niet draaiende houden als u uw klanten niet om geld vraagt?’

‘Mijn klanten vraag ik om geld. Maar mijn vrienden kan ik toch iets cadeau geven als ik dat wil?’

Grinnikend veegde Philippe de munten over de rand van de tafel in zijn hand. ‘Goed dan. Hoeveel kost de rest? Ik wil er ook graag nog twee broden bij, welk soort u ook maar hebt vandaag.’

‘Niets extra’s.’

Hoofdschuddend telde Philippe het geld uit. ‘Is er de laatste tijd nog iets gebeurd in de stad?’

‘Niets bijzonders,’ zei mijnheer Clark terwijl hij Philippes bestelling bij elkaar zocht, ‘behalve dan dat de Lenape-indianen zich noord- en westwaarts lijken te begeven.’

‘Dat klopt. We hebben ze langs onze plantage zien trekken. Maar hebben zich geen problemen voorgedaan?’

‘Niet dat ik weet. Een deel van de ouderen blijft waar ze zijn, maar de jongeren trekken eropuit, heb ik gehoord.’

Die willen hun land uitbreiden.’

Philippe knikte. Amos had altijd hard zijn best gedaan om op goede voet te blijven met de plaatselijke Algonquin-stammen. Ze deden zaken met hem en werkten zelfs af en toe voor hem. Hij had verhalen gehoord over opstanden van indianen in andere koloniën, maar in Pennsylvania leek alles rustig – tot op heden, in elk geval.

Hij betaalde voor de etenswaren, stopte ze in zijn tas, bedankte de eigenaar en liep naar buiten. Het laatste stukje naar de metaalgieterij stapte hij flink door. Toen hij de firma in de verte zag, viel het hem op dat het bord waar Zwickens metaalgieterij op stond niet op zijn plek hing, maar tegen de voorkant van het gebouw stond. Zijn broer kwam juist de voordeur uit met een hamer in zijn hand en tilde de zware gegraveerde plaat op. Een windvlaag bracht zijn haar in de war. Het was nog steeds rood van kleur, maar werd donkerder naarmate hij ouder werd. Philippe zag hem weifelend omhoog kijken naar de haken waaraan het bord hoorde te hangen.

‘Heb je hulp nodig?’

Geschrokken draaide Charles zich om. Het bord gleed uit zijn handen en terwijl het kletterend op de grond viel, rende hij naar zijn oudere broer om hem in een omhelzing te smoren. ‘Philippe! Wat ben ik blij je te zien!’ Hij stompte hem tegen zijn schouder. ‘Jij ziet er goed uit, zeg! Nieuw uniform?’

Philippe haalde zijn schouders op. ‘Ach, je kent mijnheer Barrington toch. Hij wil graag dat ik er netjes uitzie.’

Charles liet met een grijns zijn blik over zijn rafelige broek en versleten schoenen glijden. ‘Ha! Hij lijkt ook in niets op mijn werkgever.’

Philippe huiverde onwillekeurig en vroeg: ‘Nou, hoe zit het?’

‘Hoe bedoel je?’

‘Heb je hulp nodig met dat bord?’

‘O... eh... ja, graag. Ik dacht dat ik de haken moest vervangen, maar het lijkt erop dat het bord er gewoon af is geslingerd toen het hard waaide. Ik denk dat we het er gewoon weer aan kunnen hangen. Pak jij die kant?’

Philippe zette zijn tas onder het raam van de werkplaats en hielp Charles het bord optillen. Met een knarsend geluid viel de zware plaat weer op zijn plek.

Hij keek naar Charles’ gereedschapsriem en knikte. ‘Zit daar een combinatietang bij?’

Zijn broer trok er een tevoorschijn.

‘Als jij nu op mijn schouders gaat staan, dan kun je de uiteinden van de haken dichter naar elkaar toe buigen. Dan kan het bord er niet meer uit glijden.’

‘Waarom heb ik dat zelf niet bedacht?’ Charles sloeg hem op zijn bovenarm.

Met een grijns nam Philippe zijn driehoekige hoed af en ging door zijn knieën, zodat zijn broer op zijn schouders kon gaan staan. Vervolgens kwam hij langzaam ver genoeg omhoog om Charles de haken te kunnen laten ombuigen.

‘Schiet op. Je bent niet meer zo licht als toen je klein was.’

‘Ik ben al klaar. Laat me maar weer zakken.’

Philippe liet hem op de grond springen en veegde zijn voorhoofd af met zijn mouw. ‘Het wordt al aardig warm.’

‘Ho, ho, Philippe, een Clavell is te allen tijde een heer. Daar gebruiken we een zakdoek voor.’ Charles knipoogde.

Met een glimlach trok Philippe een zakdoek tevoorschijn uit de mouw van zijn jasje. ‘Ik weet nog goed dat ik dat tegen jou heb gezegd toen de musketiers mij en maman naar Versailles “escorteerden”. Je was toen flink van streek.’ Hij stopte de zakdoek weer weg, pakte zijn hoed en veegde zijn haar uit zijn ogen.

‘Oui. Dat is waar.’ Charles was niet zo lang als Philippe, maar wel gespierder dan zijn broer. Het leeftijdsverschil tussen hen van drie jaar leek minder groot nu ze allebei

volwassen waren. Hij nam zijn broer op en schudde het hoofd. 'Elke keer als ik je zie, lijkt je meer op *papa*. Vooral je haar – hoe het over je voorhoofd valt.'

'Ik weet het.' Philippe liet zijn hoed ronddraaien tussen zijn handen en zette hem toen op.

Charles wreef met neergeslagen blik over zijn nek en keek toen op. 'Philippe, weet je wat me dwarszit?'

'Nou?'

'Ik kan me *papa*'s gezicht niet meer voor de geest halen.'

'Je was ook nog best jong.'

'Ik was twaalf. Ik zou me toch nog aardig wat moeten kunnen herinneren. Maar als ik jou zie, weet ik weer hoe hij eruitzag en dan voel ik me iets beter.'

'Je hoeft je niet schuldig te voelen. Ik weet ook lang niet alles meer.' Philippe pakte zijn tas. 'Ik heb wat lekkers voor je meegenomen.'

Charles glimlachte. 'Zoals altijd. Bedankt. Kun je even blijven?'

'Oui, ik hoef pas tegen tweeën weer terug.'

De deur van de metaalgieterij zwaaide open en in de deuropening verscheen een zwaargebouwde man met een borstelige baard en brede armen, die tegen Charles bulderde: 'Wanneer u zover bent dat u uw werk weer kunt oppakken, mijnheer Clavell – ' Nu kreeg hij Philippe in het oog. Hij keek hem dreigend aan. 'Jij weer.'

'Ja, mijnheer. Ik zou vandaag graag wat tijd doorbrengen met mijn broer. Ik help met alle plezier mee in de werkplaats.'

Mijnheer Zwicken wierp een blik op zijn uniform. 'Met dat nette pakkie aan?'

'Ik heb werkkleren meegebracht.'

De man bromde wat en krabde aan zijn kin. 'Vooruit dan maar. Maar als we ook maar enigszins achterop raken met ons werk vlieg je eruit. We zijn bezig met een belangrijke opdracht.'

‘U zult juist tijd winnen als ik Charles mag helpen, mijnheer. Dat garandeer ik u.’

Mijnheer Zwicken stapte naar buiten en joeg de jongens voor zich uit naar binnen.

Er hing flink wat stoom in de werkplaats en het was er lawaaierig. De broers liepen tussen de werkbanken door naar Charles’ tafel, die achter in de ruimte stond.

Philippe trok zijn jas uit. ‘Over wat voor opdracht had hij het?’

‘We moeten een paar dozijn karabijnen maken voor het leger van de koning. Ze zijn inmiddels verplicht vuursteengeweren te gebruiken, in plaats van die met een lontslot.’ Charles reikte hem een van de wapens aan.

Zijn broer bekeek het vuursteengeweer aandachtig. ‘De loop is langer.’

‘Ja, en moet je er eens in kijken.’

Hij kneep een oog dicht en hield de loop voor zijn gezicht. ‘Er zitten groeven in.’

‘Daar gaat de kogel van draaien. Je schot wordt er nauwkeuriger van.’ Charles ging achter zijn werktafel zitten.

‘Dat is het project waar we nu aan werken. We kunnen maar beter aan de slag gaan. Zwicken houdt ons in de gaten. Kleed je gauw om.’

Philippe trok zijn werkblouse aan. Terwijl hij hem dichtknoopte, wierp hij een bezorgde blik op zijn broer, die voorovergebogen aan zijn werktafel zat. Hij vermoedde dat mijnheer Zwicken zijn werknemers mishandelde, maar Charles had er nog nooit iets over gezegd. Zijn broer was een taaie en hij werkte hard. Hij verdiende beter.

Philippe pakte een geweer uit het krat achter hem en ging naast hem zitten. Hij wist nu al dat hij er grote moeite mee zou hebben om binnenkort als vrij man naar hun familie midden in Pennsylvania te gaan, terwijl zijn broer hier onder deze omstandigheden zou moeten blijven werken. Wanneer zou Charles eindelijk vrij zijn?

Philadelphia, 1685. De familie Clavell, eens behorend tot de Franse adel, heeft voor de overtocht naar Amerika veel schulden gemaakt. Madeleines oudste zoon Philippe heeft zich daarom verplicht bij een rijke grootgrondbezitter te werken tot de schuld is afbetaald.

Bridget, de dochter en erfgename van het bedrijf, raakt gecharmeerd van de hardwerkende en intrigerende jongen. Maar zodra haar ouders een vermoeden krijgen van de opbloeiende romance zijn alle kansen verkeken.

Onder druk van haar ouders verlooft Bridget zich met een gunstiger huwelijkskandidaat. Philippe keert noodgedwongen terug naar zijn moeder. Daar komt hij tot een schokkende ontdekking over Bridgets aanstaande echtgenoot.

Een ding is zeker: wie werkelijk de levensweg van Bridget en Philippe bepaalt is níet Bridgets vader...

Een waardig slot van een prachtige romancyclus.

Golden Parsons, zelf nazaat van de hugenoten, is een geliefd spreker op christelijke conferenties.

‘Een heerlijk boek om te lezen vanwege de prachtige combinatie van liefde, geschiedenis en geloof’ – *Eva* over deel 1: *In de schaduw van de Zonnekoning*

‘... opnieuw een boeiend, romantisch boek’ – *Nederlands Dagblad* over deel 2: *Gevangene van Versailles*

ISBN 978 90 239 9361 2 | NUR 342

9 789023 993612